

Kapittel 1

ROMAN VELASCO KLATRET opp brannstigen og svingte seg over kanten opp på det flate taket. Han huket seg sammen og beveget seg raskt. Vegg i vegg med leilighetsblokka lå det en bygning på fem etasjer, det perfekte stedet for graffiti. Rett over gaten lå banken, og han hadde allerede satt sin signatur på inngangsdøren.

Han ristet av seg ryggsekken og tok ut utstyret sitt. Han måtte jobbe lynraskt. Los Angeles sov aldri. Selv klokken tre om natten kjørte det biler langs bulevarden.

Dette verket ville kunne sees av alle som kjørte østover. Han var i fare for å bli oppdaget all den tid han jobbet, men kledd i sort bukse og hettejakke, var han ikke så synlig med mindre noen så etter ham. Ti minutter. Det var alt han trengte for å etterlate seg et opptog med mennesker som danset på veggen – alle så ut som flosshattfiguren i Monopolspillet, og den siste hoppet ned mot gaten. Han hadde forberedt en sjablong av figuren nedlesset med pengesekker på vei inn i banken på andre siden av gaten.

Papirsjablongen heftet seg i noe og revnet. Han bannet stille og jobbet raskt for å tape det sammen. Det kom et vindkast og blåste bort en bit. Det var en lang sjablong, og det tok noen minutter å feste den. Han tok opp en spraymalingsboks og ristet den. Da han trykket på knappen, skjedde det ingenting. Han bannet igjen, tok opp en annen boks med spraymaling og begynte å spraye.

En bil nærmet seg. Han kikket ned og stivnet da han oppdaget en patruljebil som saktet farten. Var det den samme som hadde kjørt forbi for en time siden da han var på vei mot banken? Han hadde gått med målrettede skritt, håpet at de tenkte han bare var en fyr på vei hjem fra nattskift. Bilen hadde senket farten, sjekket ham ut og kjørt videre. Så

snart den forsvant ned gaten, hadde han satt i gang på glassdøren til bankbygningen.

Roman gikk tilbake til arbeidet. Han trengte bare noen få minutter til. Han fortsatte å spraye.

Bremselysene glødet rødt i gaten. Politibilen hadde stanset foran banken. En hvit stråle lyste mot inngangsdøren.

Ett minutt til. Roman gjorde to svingninger til med armen og begynte forsiktig å fjerne sjablongen. Han hadde måttet bruke mer tape enn vanlig, så det tok litt lengre tid. Den siste papirbiten kom av, og han sprayet tre små sammenflettede bokstaver som så ut som en fugl i flukt.

Den ene politimannen var ute av bilen med en lommelykt i hånden.

Roman huket seg ned, rullet sammen sjablongen og stappet den i ryggsekken sammen med sprayflaskene. Lysstrålen steg oppover og kom nærmere. Den lyste rett over ham da han begynte å bevege seg over taket. Så gikk den nedover og bort. Lettet kastet Roman sekken over ryggen og reiste seg så vidt.

Lyset kom tilbake, og hele silhuetten hans ble synlig mot veggen. Roman kastet seg unna og dekket ansiktet.

Lysstrålen fulgte flukten hans over taket. Han hørte stemmer og føtter som løp. Hjertet hamret og han bykset over til neste bygning. Han traff hardt, rullet seg over på beina og fortsatte. Politistasjonen hadde sikkert en mappe om arbeidene til «The Bird». Han var ikke lenger en tenåring som bare risikerte samfunnstjeneste for taggingen. Ble han tatt nå, ville han ganske sikkert bli satt inn.

Verre var det at han med det ville ødelegge det blomstrende ryktet til Roman Velasco som kunstner. Graffiti fikk man gatekred for, men det hjalp ikke i et galleri.

Den ene betjenten hadde løpt tilbake til tjenestebilen. Det hvinte i dekk. De hadde ikke tenkt å gi opp.

Roman fikk øye på et åpent vindu et par bygninger lenger borte og bestemte seg for å klatre opp i stedet for ned.

En bildør gikk igjen. En mann ropte. Det måtte være lite å gjøre i natt siden disse to ville bruke så mye tid på å jakte en graffitikunstner.

Roman svingte seg over kanten på enda et tak. En halvtom sprayboks ramlet ut av sekken og eksploderte på fortauet nedenunder.

Politimannen rykket til og trakk frem pistolen og rettet den mot Roman der han klatret. «Politi! Bli der du er!»

Roman tok tak i avsatsen, trakk seg opp og ålte seg inn det åpne vinduet. Han holdt pusten. Det lå en mann og snorket på soverommet. Roman krøp over gulvet. Han hadde ikke gått to skritt før han krasjet i noe. Øynene hans justerte seg til det svake lyset fra de forskjellige kjøkkenapparatene. Han som bodde her, måtte åpenbart være samler. Den overfylte stuen kunne lett bli Romans undergang. Han la igjen ryggsekken bak sofaen.

Lydløst åpnet han ytterdøren, myste ut og lyttet. Ingen bevegelser, ingen stemmer. Mannen på soverommet snøftet og snudde seg. Roman smøg seg raskt ut og lukket døren bak seg. Døren til nødutgangen var ikke til å rikke. Om han tvang den opp, ville han lage bråk. Han fant heisen, og hjertet banket hardere mens den langsomt sneglet seg oppover. *Pling*. Dørene gled opp. Roman gikk inn og trykket på knappen for parkeringen i underetasjen.

Vær helt rolig. Han skjøv hetten tilbake og kjemmet hendene gjennom håret. Han trakk pusten dypt og slapp den langsomt ut. Heisdørene gikk opp. Garasjen var godt belyst. Roman holdt døren oppe og ventet noen sekunder for å skanne området før han gikk ut. Kysten var klar. Lettet gikk han mot rampen som gikk opp mot sidegaten.

Politibilen sto ved fortauskanten. Dører gikk opp, og begge politimennene kom ut.

Et kort sekund vurderte Roman å dikte opp en rask forklaring på hvorfor han gikk ut på gaten klokken tre på natten, men av en eller annen grunn visste han at det ikke fantes noen forklaring som var god nok til å holde ham unna håndjernene.

Han bykset opp gaten mot nabohusene et kvartal lenger borte fra bulevarden. Betjentene fulgte etter ham som hunder etter en rev.

Roman løp ned en gate, langs en asfaltert innkjørsel og over en mur. Han trodde han hadde sluppet unna da han oppdaget at han ikke var alene. En schæfer sprang opp på alle fire og tok opp jakten. Roman for over plenen og gjerdet på baksiden. Hunden løp rett inn i gjerdet, klorte etter ham og bjeffet rasende. Roman landet hardt på den andre siden og veltet noen søppelbøtter i farten. Nå hadde annenhver kjøter i gata

våknet til liv. Roman beveget seg raskt, holdt seg lavt og i skyggene.

Lys ble tent. Han hørte stemmer.

Spørsmål og henvendelser ville sinke politimennene, og de ville neppe hoppe over gjerdene og inn på andre folks eiendom midt på natten. Roman løp et par kvartaler til, så sakk han farten og gikk i normalt tempo for å gjenvinne pusten.

Hundene hadde sluttet å bjeffe. Han hørte en bil og smøg seg bak en hekk. Politibilen krysset neste gate på vei tilbake til Santa Monica Boulevard. Kanskje han hadde ristet dem av seg. I stedet for å friste lykken, ventet han enda noen minutter før han gikk ut på fortauet igjen.

Det gikk en time før han var tilbake ved BMW-en sin. Han gled ned i førersetet, kunne ikke motstå fristelsen det var å kjøre østover for å sjekke resultatet av nattens arbeid.

Banken ville sikkert ha vasket inngangsdøren i løpet av formiddagen, men verket høyt oppe på veggen på andre siden av gaten ville vare lenger. The Bird hadde blitt såpass beryktet med årene at noen huseiere lot graffiti bli stående. Han håpet at det også ville være tilfelle med denne. Det var for nære på at han ble tatt til at verket skulle bli skurt bort og glemt om en dag eller to.

Trafikken hadde allerede tatt seg opp. Roman var utmattet og måtte skru på klimaanlegget. Den kalde luften blåste mot ham og holdt ham våken mens han kjørte oppover Topanga Canyon. Han følte seg tom og lett deprimeret. Til tross for adrenalinet som pumpet rundt i blodet, kjente han seg som en gammel mann med behov for en rullestol.

Han senket farten og svingte inn på grusveien mot huset sitt. Ett trykk på en knapp åpnet garasjeporten. Garasjen hadde plass til tre biler til som var enda større enn hans 740Li. Han skrudde av motoren og ble sittende noen sekunder mens porten lukket seg bak ham.

Idet han skulle til å gå ut av bilen, kom en bølge av svimmelhet over ham. Han satt helt stille et minutt til og ventet på at det skulle gå over. Det traff ham igjen da han gikk mot bakdøren. Han sjanglet, måtte ned på ett kne. Han støttet den ene neven tungt mot betonggulvet og bøyde hodet.

Endelig gikk det over, og Roman reiste seg langsomt. Han trengte

søvn. Ikke mer hokus pokus enn det. En hel natts søvn ville gjøre susen. Han åpnet bakdøren mot dørgende stillhet.

Han åpnet glidelåsen på hettejakken og vrent den av seg mens han gikk nedover gangen til soverommet. Han var for trett til å dusje, for trett til å justere klimaanlegget ned til atten grader, for trett til å spise, selv om magen gjorde krampetrekninger av sult. Han vrent av seg klærne og kastet seg ned i den uredde sengen. Om han var heldig, ville han kanskje sove uten å drømme i natt. Vanligvis ble han så høy av disse raidene at han fikk mareritt om tiden i Tenderloin. «White Boy» var aldri begravet lenge om gangen.

Morgenen kastet spyd av sollys inn i rommet. Roman lukket øynene og søkte mørket.

~

Grace Moore sto tidlig opp. Visste hun trengte god tid til å kjøre helt over på den andre siden av dalen for å komme tidsnok til første arbeidsdag i bemanningsbyrået. Hun var usikker på om jobben ville være godt nok betalt til at hun kunne finne seg en egen leilighet til seg selv og sønnen, Samuel, men det var i det minste en start. Jo lenger hun ble boende hos Garcia-familien, desto mer komplisert ble alt sammen.

Selah og Ruben hadde det ikke travelt med at hun skulle flytte ut. Selah håpet fortsatt at Grace skulle ombestemme seg og skrive under på adopsjonspapirene. Grace ville ikke gi Selah falske forhåpninger, men hun hadde ingen andre steder å dra. For hver dag som gikk, økte lengselen etter å bli selvstendig igjen.

Hun hadde sendt ut et titalls CV-er siden hun mistet jobben for over ett år siden, men hadde kun mottatt et par innkallinger til intervju. Ingen hadde ført til en jobb. Alle arbeidsgivere var ute etter mastergrader nå for tiden, og hun hadde bare fullført ett og et halvt år på college før hun satte utdannelsen på vent for å forsørge mannen, Patrick, til han var ferdigutdannet.

Når hun så tilbake, lurte hun på om Patrick noen gang hadde elsket henne. Alle løftene Patrick hadde gitt, hadde han brutt. Han hadde trengt henne. Han hadde brukt henne. Så enkelt var det.

Tante Elizabeth hadde hatt rett hele tiden. Grace hadde vært en idiot.

Samuel vred på seg i vuggen. Grace løftet ham ømt opp, takknemlig for at han var våken. Hun ville få tid til å amme ham og skifte bleier før hun leverte ham til Selah. «God morgen, veslegutt.» Grace snuste inn babylukten og satte seg på enden av sengen hun nettopp hadde redd. Hun åpnet blusen og la ham til rette.

Situasjonen rundt hans unnfangelse og komplikasjonene han hadde brakt inn i livet hennes, hadde opphørt å eksistere i det øyeblikket hun første gang holdt ham i armene. Han hadde ikke engang vært en time gammel før hun visste at hun ikke kunne adoptere ham bort, uansett hvor mye bedre livet hans ville bli hos Garcia-familien. Det hadde hun vært tydelig på overfor Selah og Ruben, men så lenge det var Selah som passet ham når Grace dro ut for å finne en måte å livnære seg selv og sønnen på, innebar hver dag et moment av frykt og usikkerhet.

Andre gjør det, Herre. Hvorfor skal ikke jeg klare det?

Andre hadde familie. Hun hadde bare tante Elizabeth.

Far, vær så snill å la denne jobben fungere. Hjelp meg, Herre. Jeg vet jeg ikke fortjener det, men jeg ber likevel. Jeg trygler deg.

Heldigvis hadde hun bestått intervjuet og testene hos bemanningsbyrået og blitt ført opp på vikarlisten deres. Mrs. Sandoval hadde en jobbåpning. «Jeg har sendt fire høyt kvalifiserte personer til denne mannen, og han har avvist alle sammen. Jeg tror ikke han selv vet hva han egentlig trenger. Dette er det eneste jeg kan tilby deg akkurat nå.»

Grace ville ha takket ja til en stilling hos djevelen selv så lenge det innebar fast lønn.

~

Lyden av bjeller rykket Roman ut av mørket. Hadde han drømt at han var i Westminster Abbey? Han rullet seg over på siden. Kroppen hadde akkurat begynt å slappe av igjen da klokken satte i gang på nytt. Noen hadde trykket på ringeklokken. Han skulle gjerne slått kloa i eieren som hadde installert det fordømte systemet. Han bannet, trakk en pute over hodet og håpet det ville dempe klokkelodien som kunne høres fra den ene enden til den andre i det digre huset på 450 kvadratmeter.

Så ble det stille igjen. Inntrengeren hadde sikkert skjønt meldingen og gått.

Roman forsøkte å sove igjen. Men da klokken startet på nytt, ropte han frustrert og sto opp. En ny bølge av svimmelhet kom over ham. Han rakk å ta seg for før ansiktet gikk rett i gulvet, og rev i farten med seg en halvfull flaske vann og alarmklokken. Tre ganger på under tjuefire timer. Han var kanskje nødt til å ty til medikamenter for å få den søvnen han trengte. Men akkurat nå hadde han mest behov for å la raseriet få fritt utløp overfor inntrengeren som ringte på klokka.

Han trakk på seg joggebukse og snappet opp en skrukkete t-skjorte fra gulvet og gikk barfot nedover gangen. Hvem nå enn det var som sto på andre siden av ytterdøren, kom til å ønske at de aldri hadde satt sin fot på eiendommen hans. Klokkene ljomet igjen akkurat idet han rev opp døren. En ung kvinne kikket overrasket opp og rygget tilbake da han tok et skritt over dørterskelen.

«Kan du ikke lese?» Han satte fingeren på skiltet ved siden av døren. «Advokater ikke velkommen.»

Hun sperret opp øynene og løftet hendene. Det mørke, krølete håret var kortklippet, og den sorte blazeren, den hvite blusen og perlekjedet skrek kontor. En svak erindring blafret gjennom hukommelsen, men han slo den bort. «Forsvinn!» Han gikk inn igjen og smelte igjen døren. Han hadde ikke gått langt da hun banket lett. Han rev opp døren igjen og stirret på henne. «Hva er i veien med deg?»

Det så ut som om hun var så redd at hun helst ville løpe sin vei, men sto der like standhaftig. «Jeg er her fordi du har spurt etter meg, Mr. Velasco.»

Spurt etter henne? «Som om det første jeg ønsker meg om morgenen er et kvinnemenneske på trappa?»

«Mrs. Sandoval sa klokken ni. Jeg heter Grace Moore. Fra bemanningsbyrået.»

Han spyttet ut et ord på fire bokstaver. Hun blunket, og kinnene ble røde. Sinnet hans løste seg opp som salt i vann. *Flott. Aldeles strålende.* «Jeg hadde glemt at du skulle komme.»

Det så ut som om hun helst ville vært alle andre steder enn akkurat her, og det kunne han ikke bebreide henne for. Han vurderte om han skulle be henne komme neste dag, men visste at hun ikke ville dukke

opp da. Han hadde tross alt stått opp og kunne like gjerne starte dagen. Han nikket med hodet og lot døren gli opp. «Kom inn.»

Han hadde hatt fire vikarer den siste måneden. Mrs. Sandoval var i ferd med å miste tålmodigheten. «Jeg sender deg én til, Mr. Velasco, og om det ikke fungerer med henne, skal du med glede få telefonnummeret til konkurrenten vår.»

Han var ute etter noen som kunne ta telefonen for ham og ta seg av de forefallende og kjedelige tingene som korrespondanse, regninger og planlegging. Han ønsket seg verken noen drillsersjant, hespetre eller en hobbypsykolog som var ute etter å analysere kunstnersinnet hans. Heller ingen blondine med utringet bluse som skjøv rundt på papirene uten å ane hvor hun skulle arkivere dem. Sistnevnte hadde hatt sine egne tanker om hva en kunstner er ute etter hos en ansatt, rent utenom kontorferdigheter. Han ville kanskje ha tatt imot tilbudet hennes om han ikke hadde hatt nok erfaring med kvinner som henne. Hun varte i tre dager.

Da han ikke hørte fottrinn bak seg, stanset han og så seg tilbake. «Hva venter du på? En inngravert invitasjon?»

Hun kom inn og lukket døren. Det så ut som om hun var klar for flukt.

Han smilte unnskyldende. «Lang natt.»

Hun mumlet noe han ikke fanget opp, og han bestemte seg for ikke å be henne gjenta det. Han kjente at hodepinen var på vei, og klikkene av hælene hennes mot steingulvet var ingen lindring. Han var tørst og trengte koffein. Han gikk inn på kjøkkenet ved siden av stuen. Hun ble stående i inngangen og måpe mot det katedralhøye taket og en hel vegg av vinduer med utsikt over Topanga Canyon. Sollyset fosset inn gjennom vinduene og minnet ham om at A4-mennesker flest sonet sin åtte-til-fire-dom nå.

Roman åpnet kjøleskapet og tok ut en flaske med appelsinjuice. Han skrudde av lokket, drakk rett av flasken og senket den. «Hva var det du sa du het?»

«Grace Moore.»

Hun hadde det rette utseendet til jobben – rolig og samlet. Vakker, midt i tjuetårene, veltrent, men ikke hans type. Han likte sensuelle blondiner som visste hva de ville ha.

Hun merket at han gransket henne og så på ham. Kvinner gjorde vanligvis det, men ikke med dette vaktsomme uttrykket. «Det er en vakker utsikt, Mr. Velasco.»

«Tja, alt blir en vane.» Han satte juiceflasken på benken. Hun så utilpass ut. Forståelig nok med tanke på den direkte uvennlige velkomsten hans. Han smilte lett. Hun så uttrykksløst tilbake på ham. Bra. Han trengte en arbeidsbie, ikke en kjæreste. Ville hun bli fornærmet av det første spørsmålet hans?

«Kan du lage kaffe?»

Hun kikket på den helautomatiske kaffemaskinen hans som kunne kverne bønner, varme melk og lage kaffe latte på under seksti sekunder med ett trykk på knappen.

«Ikke en kopp. En hel kanne med skikkelig kaffe.» Han overløt kjøkkenet til henne. «Bruk den vanlige trakteren.»

«Vil du ha den sterk eller svak?»

«Sterk.» Han gikk nedover gangen. «Vi snakkes igjen etter at jeg har dusjet.»

Roman gikk inn i dusjen som var stor nok til tre personer. Han såpet seg inn og skrudde på vanntrykket fra siden i tillegg til dusjhodet. Hadde han ikke gitt Grace Moore et så dårlig førsteinntrykk, ville han latt henne vente mens han unnet seg en tjue minutters vannmassasje. Han skrudde av vannet, gikk ut, sparket de brukte håndklærne til side og hentet det siste rene fra skaphyllen. Skittentøykurven rant over. Han hadde en ren bukse igjen i klesskapet. Han fant frem en sort t-skjorte og kikket etter et par sko. Han fant joggeskoene han hadde brukt natten før. Ingen rene sokker i skuffen.

Kaffen luktet godt. Hun omorganiserte alt i oppvaskmaskinen. «Jeg ba deg ikke om å vaske kjøkkenet.»

Hun rettet seg opp. «Ser du helst at jeg lar være?»

«Nei, bare fortsett.»

Hun åpnet underskapene og rettet seg forbløffet opp igjen. «Hvor er det du har oppvaskmiddelet?»

«Jeg er tom.»

«Har du en handleliste?»

«Du er min personlige assistent. Lag en liste.» Hun hadde allerede

vasket granittbenken. Han hadde ikke sett den så skinnende ren siden han flyttet inn. «Hvor er juicen?»

«Du sa du ville ha kaffe.» Hun fylte et krus og satte det foran ham. «Hvis du bruker sukker og melk, må du fortelle meg hvor du har gjemt det.»

Ingen sarkasme. Han likte det forsiktige smilet hennes. «Jeg tar den sort.» Han tok en slurk. Hun hadde bestått den første prøven. «Ikke dårlig.» Bedre enn Starbucks, men han ville ikke være for snar med å øse ut komplimenter. Jobben besto av mer enn å lage kaffe. Mye mer. Han håpet hun ville være mer velvillig til de andre pliktene enn de andre Mrs. Sandoval hadde sendt. Den ene sa at han kunne lage kaffen sin selv.

«Jeg skal vise deg hvor du skal jobbe.» Han førte henne gjennom vestvingen og åpnet døren. «Slå deg løs.» Han trengte slett ikke se inn for å vite hva det var hun sto overfor.

Alle de andre vikarene hadde kommentert kaoset, men ingen av dem virket i stand til å vite hvor eller hvordan de skulle begynne. Ville denne jentungen greie oppgaven?

Grace Moore sto stille noen sekunder. Så gikk hun forsiktig inn forbi ham. Hun plasserte seg midt i rommet og kikket rundt seg på stablene med papirer. Skapdørene sto åpne og avslørte at de var fulle av pappesker, de fleste umerkede.

Roman vurderte å gå ut, men visste at han ikke kunne flykte unna de uunngåelige spørsmålene. «Tror du at du kan få orden i virvaret?» Jentungen var stille så lenge at han nesten ble usikker. «Skal du si noe?»

«Det tar mer enn en uke å organisere alt dette.»

«Jeg har aldri sagt at det må gjøres på en uke.»

Hun kikket på ham. «Det er det lengste du har beholdt en personlig assistent, ikke sant?»

Bemanningsjefen måtte ha advart henne. «Jo, det stemmer vel. Den siste dro etter tre dager, men hun trodde at det eneste en kunstner trenger, er en aktmodell.»

Grace Moore rødmet. «Jeg står ikke modell.»

«Ikke noe problem.» Roman kastet et raskt blikk på henne og lente seg mot dørkarmen. «Det er ikke det jeg er ute etter.» Hun så nervøs ut

igjen. Han hadde ikke lyst til å skremme bort denne her. «Jeg trenger en som er detaljorientert.»

«Er det noen spesiell måte du vil ha –» hun gestikulerte mot kaoset – «sortert informasjonen på?»

«Om jeg visste det, ville det ikke vært så rotete.»

Hun rynket pannen mens hun betraktet rommet. «Jeg antar du vil ha et system som er lett å vedlikeholde.»

«Om noe slikt finnes. Tror du at du klarer det?»

«Det vet jeg ikke, men jeg vil gjerne prøve. Jeg får en bedre oversikt over hva det er du trenger etter at jeg har gått igjennom alt dette.»

Roman senket skuldrene. Hun var ærlig og likefrem. Han likte det. Han hadde en følelse av at denne jentungen visste nøyaktig hva hun skulle gjøre, og kunne gjøre det raskt. Jo raskere, jo bedre. «Da overlater jeg alt sammen til deg.» Han drakk opp kaffen. «Du varer kanskje lenger enn de andre.» Han ga henne det han håpet var et forsikrende smil og gikk nedover gangen.

Hun kom ut av rommet. «Mr. Velasco, vi må snakke om et par grunnleggende ting først.»

Han stanset og håpet at lettelsen han kjente på ikke ville fordufte. «Grunnleggende ting?»

«Et skrivebord og kontorstol, til å begynne med. Arkivskap, telefon og de andre tingene som pleier å være på et vanlig kontor.»

Han hadde sagt detaljorientert. «Jeg er kunstner, i tilfelle du ikke har fått vite det. Jeg vet ikke hva vanlig er. Og det er mye å forlange første dag på jobb.»

«Jeg kan ikke sitte på en klappstol åtte timer om dagen, fem dager i uken, og jeg trenger noe annet å jobbe på enn et kortbord.» Hun kikket inn i rommet igjen. «Er det en telefon der inne et sted?»

«Ja. Og en datamaskin, med mindre den forrige vikaren tok den med seg.»

«Jeg finner dem nok.»

«Trenger du virkelig alt dette?»

«Ja, om du vil ha arkivert alt skikkelig, ikke stuert sammen hulter til bulter i pappesker eller stablet som en beverdemning.»

Ting så ikke like bra ut som for litt siden. «Det er kontrakter, skisser,

forespørsler, alt som har å gjøre med min bedrift.» Hadde ikke Roman visst at bemanningssjefen ville gi ham opp, ville han bedt Grace Moore stikke listen med nødvendigheter et visst sted. Dessverre visste han hva Mrs. Sandoval ville gjøre. Han ville rykke tilbake til start i den endeløse jakten på en assistent som var villig og kapabel for jobben. Talia Reisner hadde sådd en idé om å leie inn noen til å ta seg av det hun kalte «de kjedelige bagatellene i livet», slik at han kunne konsentrere seg om kunsten.

«Skaff deg det du trenger.»

«Hvor er det du kjøper kontortingene dine?»

«Jeg gjør ikke det.» Han løftet kruset mot munnen og skjønte at han allerede hadde helt i seg kaffen. «Finn datamaskinen og finn ut av det.» Han trengte en kopp til før han gjorde noe annet.

«Og du er ...?»

«I atelieret mitt!»

«Som er hvor?»

«Ned den andre gangen og opp trappene til høyre.» Han ble stille og så på henne. «Ta deg en runde rundt i huset så du får orientert deg.» Han lot henne bli stående alene i gangen. Han grep tak i kannen fra trakteren og vendte nesene mot atelieret.

Roman så ikke den personlige assistenten på to timer. Hun banket lett på dørkarmen og ventet på tillatelse til å komme inn. Hun hadde funnet laptopen. «Jeg har listen og prisene. Om du har et kredittkort, kan jeg sende bestillingen og få alt levert innen i morgen ettermiddag.»

«La oss få det unnagjort.» Han kastet fra seg blyanten, stakk hånden ned i lommen og oppdaget at den var tom. Han mumlet et ord på fire bokstaver. «Vent her litt. Jeg er straks tilbake.» Lommeboken var verken i klesskapet eller på nattbordet. Irritabel saumfarte han kleshaugen, undersøkte lommer til han husket at han hadde lagt lommeboken i hanskeroommet i bilen sist kveld. Han bannet høyt og gikk for å hente den.

Grace Moore sto på nøyaktig samme flekken da han kom tilbake. Hun holdt frem laptopen i stedet for å ta kredittkortet han rakte henne. «Om du godtar alt jeg har skrevet på listen, kan du legge igjen kortinformasjonen din.»

«Du kan gjøre det.»

Hun blunket og slapp pusten forsiktig ut. «Det er privat informasjon.»

«Som du skal kjenne til om du gjør jobben din.» Han tok laptopen fra henne. Kikket på sluttsummen og bannet igjen. Hun gikk mot døren. «Hvor skal du?»

«Jeg beklager. Jeg kan ikke jobbe for deg.» Hun hørtes unnskyldende ut, men urokkelig.

«Vent litt!» Han la laptopen fra seg på tegnebordet og gikk etter henne. Hun skyndte seg ned trappen.

«Et øyeblikk bare.» Han fulgte etter henne inn på kontoret hvor hun plukket opp vesken sin og heftet stroppen over skulderen. Hun var blek og øynene mørke da hun snudde seg mot ham. Hadde han skremt henne så voldsomt?

Hun tok et skritt frem og hånden tviholdt i veskestroppen. «Kan du vennligst flytte deg?»

Roman så at hun allerede hadde ryddet arbeidsplass på kortbordet og laget fine stabler. Han ville ikke at denne her skulle gå. «Gi meg et hint om hvorfor du allerede slutter.»

«Jeg kunne gi deg en liste.»

«Hør her», han løftet hendene. «Du treffer meg på en dårlig dag.»

«Mrs. Sandoval sa at du ikke har noen gode.» Hun trakk skjelvende pusten og møtte blikket hans.

Hun angret åpenbart på at hun hadde latt tungen løpe av med seg, men han kunne ikke motsi henne. «Vel, dem hun sendte var dårlig match. Hele prosessen har vært frustrerende, for å si det mildt.»

«Det er ikke min skyld, Mr. Velasco.»

«Jeg har ikke sagt at det var det.»

Hun tok et skritt tilbake. «Jeg prøver ikke å gjøre deg sint.»

Var det det hele? «Jeg er ikke sint på deg. Jeg bare ...» Han mumlet et ukvemsord inni seg. «Jeg vet ikke hva det er jeg vil ha, men jeg tror du er det jeg trenger.»

Hun kom sikkert fra ryddige forhold. To foreldre, hyggelig hjem i et ordentlig nabolag, privatskole, college. Standard. Han hadde ikke sagt verre ting enn hun ville få høre på et helt vanlig supermarked, men det var tydelig at hun syntes han oppførte seg støtende. Han måtte være mer

forsiktig om han ville beholde Grace Moore. «Du kommer til å jobbe her inne. Jeg er på atelieret. Vi kommer ikke til å se stort til hverandre.»

«En personlig assistent må jobbe tett på sjefen. Det ligger i sakens natur.»

«*Personlig* er et ladet ord.» Han smilte skøyeraktig. Da han så at det ikke hadde ønsket virkning, fjernet han alle insinuerende hint. «Kanskje jeg skal kalle deg noe annet.»

«Du kan kalle meg Ms. Moore.»

Hun slappet litt av, men satte fortsatt grenser. Ok. Han skulle respektere dem. «Ms. Moore skal bli.» Han kunne vise aktelse ... når situasjonen påkrevde det. Hun rynket pannen, studerte ham som et insekt under lupen. «Gi meg i det minste to uker før du slutter.»

Skuldrene hennes senket seg en anelse. «To uker.» Hun fikk det til å høres ut som livstid, men hun lot veskestroppen gli ned fra skulderen. «Vennligst ikke bann til meg igjen.»

«Om jeg banner, så er det ikke rettet mot deg. Men jeg skal forsøke å vokte tungen når du er i nærheten. Avtale?» Han strakte ut hånden. Hun bet seg i leppen før hun tok den. Hånden hennes var kald og skalv litt før hun trakk den tilbake.

«Da bør jeg vende tilbake til jobben.»

Han tok hintet. Om det viste seg at hun var like effektiv som hun lot til å være, kunne det faktisk fungere denne gangen. Han oppdaget at han var nysgjerrig. «Hvorfor bemanningsbyrå?»

«De var det eneste jeg fant.» Hun rødmet.

Han kjente seg på tryggere grunn. «Godt å vite at du trenger denne jobben like mye som jeg trenger en assistent.» Hun sa ikke noe. Han vippet med hodet og studerte henne. «Hvor jobbet du før bemanningsbyrået?»

«På et PR-byrå.»

«Og sluttet fordi ...?»

«Jeg var overflødig.» Hun kikket på ham. «Jeg har et anbefalingsbrev om du vil se det.»

«Jeg er sikker på at Mrs. Sandoval har sjekket bakgrunnen din.»

Hun trakk pusten dypt. «Jeg trenger denne jobben, Mr. Velasco, men jeg er sikker på at du forstår at jeg er ute etter noe bedre enn vikarjobber.

Jeg skal gjøre mitt beste mens jeg er her.» Hun trakk lett på skuldrene, som om hun ikke hadde noe håp om at hennes beste var godt nok. «Du er rake motsetningen til min forrige sjef.»

«En nonchalant?» Der rødmet hun igjen. Han kunne ikke huske å ha møtt en jentunge som rødmet noen gang, og i hvert fall ikke tre ganger på kort tid.

«Han var en gentleman.»

Hvilket betydde at Roman ikke var det. Han hadde blitt opplært til å spille den rollen når det var nødvendig. «Hvorfor er du ikke fortsatt hos ham?»

«Han pensjonerte seg og overlot bedriften til et annet firma. De var allerede fullt bemannet.»

Roman betraktet henne igjen. Han var ikke sikker på om han likte at noen andre laget reglene her i huset. På den annen side hadde hun gjort mer på to timer enn de andre fire til sammen. Og han likte henne. Han visste ikke hvorfor. Kanskje det var denne fullstendig fraværende interessen i ham. Kunne være fint å ha noen som gjorde jobben uten å stille for mange spørsmål.

«Da er vi enige?»

«To uker.»

Han slapp en liten latter. «Ok. Vi har begge en jobb å gjøre. La oss nå ta oss av denne bestillingen så du kan starte arbeidet.»